

Sygn. akt II C 339/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Katarzyna Sałaj – Alechno

Protokolant: Agnieszka Bugalska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka akcyjna w W.

przeciwko K. P. i G. P.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych K. P. i G. P. na rzecz powoda Banku (...) Spółka akcyjna w W. kwotę 235 548, 38 zł (dwieście trzydzieści pięć tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych trzydzieści osiem groszy) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 203 060,45 zł (dwieście trzy tysiące sześćdziesiąt złotych czterdzieści pięć groszy) od dnia 20 listopada 2019r. do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych K. P. i G. P. na rzecz powoda Banku (...) Spółka akcyjna w W. kwotę 11 778 zł (jedenastcie tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt: II C 339/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20.11.2019 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (ówcześnie: (...) Bank S.A. z siedzibą w W.) wniósł o zasądzenie od pozwanych: G. P. i K. P. solidarnie kwoty 235.548,38 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty obliczanymi od kwoty 203.060,45 zł oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 28 września 2016 r. powód zawarł z pozwanymi umowę kredytu (...) (...), zaś pozwani nie wywiązali się z zobowiązania terminowego dokonywania spłat w ustalonych wysokościach. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat powód wypowiedział umowę stawiając całą należność w stan wymagalności, wzywając pozwanych do spłaty należności pismem z dnia 7 grudnia 2018 r. Do dnia sporządzenia pozwu pozwani nie spłacili zadłużenia. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że na wskazaną w pozwie kwotę składają się:

— kwota 203.060,45 PLN tytułem niespłaconej kwoty udzielonego kredytu,

— kwota 23.068,20 PLN tytułem odsetek karnych za zamknięty okres, wyliczonych do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu,

— kwota 9.329,73 PLN tytułem odsetek umownych naliczanych od kwoty udzielonego kredytu naliczonych w okresie przed wypowiedzeniem umowy,

— kwota 90,00 PLN z tytułem opłat i prowizji.

W dniu 1 grudnia 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z treścią pozwu (k. 7 v). W związku z niedoręczeniem nakazu zapłaty na wskazany przez powoda adres G. P. i niewykonaniem zarządzenia do wskazania jej prawidłowego adresu zamieszkania, w dniu 23 lutego 2020 r. tamtejszy Sąd uchylił nakaz zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawę do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga (k.11).

Pozwana G. P. w odpowiedzi na pozew z dnia 17.07.2020 r. wniosła o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu (k. 154-162).

Pozwany K. P. w odpowiedzi na pozew z dnia 24 lipca 2020 r. wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu (k. 165-173).

Pozwani podnieśli zarzut wadliwego sformułowanie żądania, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości, w tym skuteczność zawarcia umowy na skutek braku umocowania osoby podpisanej pod umową do reprezentowania powoda, zakwestionowali wyciąg bankowy i dokumenty przedstawione przez powoda, podnieśli zarzut braku wymagalności roszczenia – wypowiedzenie umowy zostało podpisane przez G. F., który nie był do tego umocowany i wskazali na brak pouczenia o możliwości restrukturyzacji zobowiązania (k. 154 -173).

Zarządzeniem z dnia 7.08.2020 r. sąd zobowiązał powoda do ustosunkowania się w piśmie procesowym do twierdzeń, zarzutów i wniosków z obydwu odpowiedzi na pozew.

Pismem z dnia 3.07.2020 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. ustosunkował się do przedłożonych odpowiedzi na pozew, podtrzymując dotychczasowe stanowisko procesowe w całości (k. 179-186).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2016 roku K. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu „kredyt obrotowy - operacyjny ratalny” (...) (...) na kwotę 192.300,00 zł. Całkowita kwota kredytu wynosiła 249.893,85 zł na którą składał się udzielony kredyt w wysokości 192.000,00 zł, opłata za przeniesienie własności środków pieniężnych na zabezpieczenie wierzytelności banku w wysokości 19.230,00 zł oraz prowizja za udzielenie kredytu w wysokości 38.363,85. Kredyt został udzielony na 72 miesiące.

Uruchomienie kredytu nastąpiło w dniu 28 września 2016 r. Wyplata kwoty kredytu została wypłacona na rachunek bankowy kredytobiorcy o numerze (...). Oprocentowanie kredytu było zmienne i stanowiło sumę marży kredytowej i stawki referencyjnej 12M WIBOR dla waluty kredytu. W § 8 strony ustaliły, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec Banku, w szczególności w przypadku gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Zgodnie z § 2 pkt 2 bank wypowiada umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy z zachowaniem 7 dni dniowego wypowiedzenia.

(umowa kredytu, k. 32-38; historia naliczania odsetek k.98)

Pozwana G. P. udzieliła poręczenia zobowiązując się bezterminowo względem banku wykonać wszelkie zobowiązania za dłużnika wynikające z umowy kredytu w przypadku, gdy dłużnik nie wykona ciężących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w umowie kredytu.

(umowa poręczenia, k. 52-53)

W piśmie z 1 listopada 2018 r. wysłanym do pozwanego na adres wskazany przez niego w umowie kredytowej, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwanego do spłaty zaległości w wysokości 18.580,34 zł w terminie 14 dni

robotniczych od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Na kwotę tą składa się kapitał w wysokości 13.425,23, odsetki umowne w wysokości 4.836,21 zł, odsetki karne w wysokości 258,90 zł, opłaty i prowizje w wysokości 30 zł oraz koszty monitu w wysokości 30 zł. Wezwanie o takiej samej treści wysłane zostało do G. P.. W tym samym piśmie bank poinformował pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie do zapłaty odebrane zostało przez K. P. 16 listopada 2018 roku.

(wezwanie do zapłaty, k. 54-55; potwierdzenie odbioru, k. 60-61)

Następnie z powodu nieuregulowania zadłużenia (...) Bank S.A. pismem datowanym na 7 grudnia 2018 r. wypowiedział umowę kredytową nr (...) z dnia 29.09.2016 r., z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, licząc od dnia następnego po otrzymaniu pisma. Wypowiedzenie umowy kredytowej zostało podpisane przez G. F. – kierownika Zespołu (...) Bank S.A. z siedzibą w W., który działał na podstawie pełnomocnictwa z dnia 12 października 2016r. (dowód: pełnomocnictwo k. 93). Wypowiedzenie umowy w stosunku do kredytobiorcy K. P. zostało wysłane na adres wskazany w umowie – ul. (...) w W. (adres prowadzonej działalności gospodarczej z CEIDG), na adres ul. (...) w W., na adres poręczyciela, natomiast w stosunku do poręczyciela G. P. na adres z umowy poręczenia oraz na adres ul. (...) w W.. Pismo wysłane do pozwanego K. P. pod adres ul. (...) zostało odebrane przez pełnomocnika pocztowego pozwanego (adnotacja o numerze pełnomocnictwa na zwrotce) w dniu 31 grudnia 2018r. (k. 83-84), zaś z adresu poręczyciela i adresu CEIDG – wróciło z adnotacją,, adresat się wyprowadził” Pismo z wypowiedzeniem umowy od poręczyciela wróciła z adnotacją adresat „, wyprowadził się” z adresu w W. , zaś z adresu ul. (...) w W. z adnotacją „, nie podjęte w terminie”.

(wypowiedzenie umowy kredytowej, k. 78-82; potwierdzenia odbioru, k. 83-92)

W dniu 23 kwietnia 2020 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku, w treści którego stwierdził, że zadłużenie pożyczkobiorcy, wynikające z umowy o kredyt o nr (...) (...) z dnia 28-.09.2016 r. wynosi łącznie 250.530,34 zł. Na kwotę zadłużenia składa się :

- kapitał w kwocie 203.060,45 zł

-odsetki o należności nie spłaconej w terminie do dnia 22-04-2020 w kwocie 44.434,89 zł

- koszty (koszty+opłaty+prowizje w kwocie 3.035,00 zł

(dowody: wyciąg z ksiąg banku, k. 95)

Decyzją Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przejął 3 stycznia 2021 r. ze skutkiem określonym w art. 176 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i wstąpił w miejsce podmiotu restrukturyzacji w zakresie przejętych praw majątkowych i związanych z nim zobowiązań, również w postępowaniach sądowych i administracyjnych.

(dowód: wyciąg decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, k. 200- 207)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie należy wskazać, że sąd mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny i po dokonaniu jego oceny prawnej, w oparciu o dokumenty złożone do akt, uwzględnił powództwo w całości. Nie zostały podzielone wątpliwości strony pozwanej co do okoliczności faktycznych wskazanych przez powoda. Pozwani w prowadzonym w niniejszym postępowaniu dowodowym wykazali się pasywnością, podważając wiarygodność dowodów przedstawionych przez stronę powodową, nie przedstawiając przy tym żadnych dowodów na poparcie własnych tez. Zgłaszane przez

pozwanych w toku postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie zarzuty nie zostały uwzględnione przez sąd z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Powód w toku postępowania twierdził, że wobec braku spłaty kredytu z umowy kredytowej nr (...) z dnia 29.09.2016 r. wypowiedział umowę kredytu bankowego, tym samym roszczenie o zwrot kredytu stało się w całości wymagalne a odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie były naliczane od zaległego kapitału w wysokości ustalonej przy uwzględnieniu normy wynikającej z art. 481 § 2 k.c. oraz 481¹ § 2 k.c. Powód zażądał ponadto zasądzenia dalszych odsetek naliczanych po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto umowa ta nie jest umową o kredyt konsumencki uregulowaną w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, gdyż pozwany zawarł ją jako przedsiębiorca na cele operacyjne - finansowanie bieżącej działalności (k. 32).

W myśl art. 876 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. W braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. W ramach umowy poręczyciel zobowiązuje się zatem względem wierzyciela spełnić własne, przez siebie zaciągnięte zobowiązanie, polegające na wykonaniu zobowiązania innej osoby (dłużnika) w sytuacji gdy ten nie wywiązał się ze swojego obowiązku. Odpowiedzialność poręczyciela obejmuje nie tylko należność główną ale również wszelkie dodatkowe zobowiązania przewidziane zobowiązaniem głównym, a zatem także roszczenia z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak np. roszczenie o odsetki czy koszty wywołane dochodzeniem roszczenia (np. w związku z wysłaniem upomnienia).

Przede wszystkim nie można uznać, że zarzut wadliwego sformułowania żądania pozwu jest w niniejszej sprawie zasadny. Odnosząc się do argumentacji pozwanego i pozwanej sąd wskazuje, iż nie dostrzega podkreślanej przez pozwanych różnicy między zwrotem kwoty kredytu a zapłatą kwoty kredytu. O ile zgodzić się należy z pełnomocnikiem pozwanych, że w ramach umowy kredytu nie dochodzi – tak jak przy pożyczce – do przeniesienia na własność środków pieniężnych, a w związku z tym z jurystycznego punktu widzenia własność tych środków nadal pozostaje przy banku, to jednak ze względu na charakter przedmiotu świadczenia z umowy kredytu (środki pieniężne), żądanie zapłaty określonej sumy pieniężnej jest jak najbardziej poprawne z punktu widzenia roszczenia procesowego. Co prawda, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków umowy i po jego skutecznym wypowiedzeniu, bankowi przysługuje roszczenie o zwrot wykorzystanego kredytu wraz z ustalonymi odsetkami, to jednak zwrot ten następuje w drodze zapłaty określonej kwoty pieniężnej. Powodowi nie przysługuje w tym przypadku roszczenie windykacyjne, bowiem ten środek prawny jest wypływającym z prawa własności roszczeniem o wydanie rzeczy. Tymczasem środki finansowe nie stanowią rzeczy w rozumieniu art. 45 k.c. i jako takie nie mogą być przedmiotem roszczenia windykacyjnego. Zapłata stanowi zwrot określonej kwoty pieniężnej a świadczeniem kredytu jest określona kwota pieniężna. Mając powyższe na uwadze sąd nie może uznać, że żądanie pozwu zostało wadliwie sformułowane.

Strona pozwana uzasadniając zarzut niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy kredytu przez powoda powołała się na art. 75c ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W myśl ust. 2 tego artykułu w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty powód wskazał, że pozwani zostali prawidłowo poinformowani o możliwości restrukturyzacji zadłużenia i wysłano im wezwanie do zapłaty wraz z informacją o możliwości restrukturyzacji kredytu. W piśmie z dnia 1 listopada 2018 r. powód wezwał K. P. oraz poręczyciela G. P. do uregulowania zadłużenia w ciągu 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania oraz poinformował o możliwości ubiegania się o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie to zostało odebrane przez K. P. w dniu 16 października 2018 r., natomiast w stosunku

do G. P. przesyłka, która została wysłana na adres wskazany w umowie poręczenia została zwrócona z adnotacją „adres nie istnieje”. Wskazując adres pozwana zobowiązała się przed powodem do odbioru tam kierowanej do niej korespondencji. Późniejszy brak odbioru korespondencji doręczanej pod wskazane adresy nie może wiązać się z negatywnymi skutkami dla powoda. W razie zwrotu niedoręczonej przesyłki, za chwilę złożenia oświadczenia woli, stosownie do art. 61 § 1 k.c., uznać należy moment, w którym korespondencja mogła i powinna być doręczona drugiej stronie, a zatem dzień, w którym po raz pierwszy próbowano doręczyć przesyłkę pod właściwym adresem. Nawet, jeżeli nie doszło do odebrania lub odczytania przesłanego oświadczenia, ryzyko z tym związane będzie obciążać adresata, który powinien zadbać o zapewnienie możliwości porozumienia z nim. Chwila złożenia oświadczenia woli nie może być uzależniona od uznania adresata. Wystarczające było stwierdzenie, że miał on realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia woli. Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 84/02 uznał, iż zwłoka wierzyciela w zawiadomieniu poręczyciela o opóźnieniu się dłużnika ze spełnieniem świadczenia nie przekreśla, w oparciu o art. 880 k.c., obowiązku spełnienia tego świadczenia przez poręczyciela, tym samym nawet jeśli uznać, iż doręczenie wezwania do zapłaty poręczycielowi nie było skuteczne, to nie ma to wpływu obowiązek spełnienia świadczenia.

Pozwani zarzucili również, że przedstawiony przez powoda dokument „wyciąg z ksiąg rachunkowych banku” nie jest dokumentem, o którym mowa w art. 95 ust. 1 ustawy prawo bankowe. Strona pozwana wskazała, że świadczy o tym m.in. fakt, iż przedłożony przez bank dokument nie zawiera wskazania rodzaju dowodu księgowego, który był podstawą uwidocznienia danej pozycji w księgach rachunkowych banku, nie jest możliwe zidentyfikowanie przesunięć finansowych tam wskazanych i źródeł ich pochodzenia. Pozwani zakwestionowali ponadto prawdziwość danych zawartych w wyciągu z ksiąg bankowych powoda.

Jak słusznie wskazała strona pozwana wyciąg z ksiąg bankowych powoda stanowi jedynie dokument prywatny, wskazując w zgodzie z art. 245 k.p.c. na treść oświadczenia osoby, która ten dokument podpisała. Taka kwalifikacja dowodu z dokumentu prywatnego nie pozbawia go jednak automatycznie mocy dowodowej i podlega on zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. ogólnym regułom oceny materiału dowodowego, w tym zasadzie swobodnej oceny dowodów. Jeżeli chodzi o przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych to należy zakwalifikować ten dokument jako dokument prywatny. Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz stanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych (ust. 1). Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 przepisu, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a). Należy wskazać, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu, poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r.

Wyciąg z ksiąg banku dołączony do akt sprawy został podpisany przez należycie umocowanego pełnomocnika, który zgodnie z pkt. 8 pełnomocnictwa był upoważniony do wystawiania wyciągów z ksiąg banku. Przedstawiony wyciąg został również opatrzony pieczęcią banku. Abstrahując od oceny możliwości traktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowy, nie można kwestionować tego, że spełnia on wymogi co najmniej dokumentu prywatnego. Wyciąg zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającą z ksiąg bankowych, podpisaną przez konkretną osobę tj. pracownika banku.

W ocenie Sądu, rzeczony wyciąg z ksiąg bankowych potwierdza niesporne w zasadzie zadłużenie pozwanego. Przepis art. 245 k.p.c. wprowadza domniemanie, które każdorazowo winien uwzględnić Sąd, że osoba, która sygnowała

dokument podpisem, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Oznacza to, że do tego domniemania znajduje zastosowanie regulacja art. 234 k.p.c., według której domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, choć mogą być obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to bynajmniej, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się wyłącznie do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie - nieobjętym tym domniemaniem - moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu

Wobec powyższego dostrzec także należy, że przedłożone przez powoda dokumenty, w tym wyciąg z ksiąg bankowych zostały sporządzone w związku z realizacją umowy kredytu i służą ocenie stopnia realizacji tej umowy. Powód przedłożył w niniejszej sprawie historię naliczania odsetek (k.98-109), wyciąg z rachunku bankowego pozwanego (k. 106-117), raport - zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę za okres od 28.09.2016 r. do 24.04.2020 (k. 118-125) oraz taki sam raport za okres 28.09.2016 r. do 15.01.2019 r. (k. 125-140). Dokumenty te zawierają istotne informacje, świadcząc o faktach kluczowych dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Wobec tego sąd nie może pominąć wynikających z nich faktów i tym samym zignorować tych dokumentów. Pozwani podważając wiarygodność tych dokumentu nie przedstawili sądowi dowodów mogące świadczyć za słusznością ich zarzutów, nie wskazali konkretnych błędów w wyliczeniach powoda, ani nie zgłosili dowodu z opinii biegłego celem udowodnienia, iż wysokość dochodzonej kwoty jest nieprawidłowa.

W kontekście powyższego należy jednak zwrócić uwagę, że jakkolwiek istotność wskazanych powyżej dokumentów przedłożonych przez bank dla rozpoznania niniejszej sprawy nie powinna budzić wątpliwości, to bank jako wierzyciel dla wykazania zasadności dochodzonego roszczenia nie musiał przedstawiać dowodów wykonania zobowiązania przez pozwanych wynikających z umowy kredytu. Stosownie do art. 6 k.c. to na pozwanym, jako na dłużniku i na pozwanej, jako poręczycielu, ciąży obowiązek wskazania dowodów potwierdzających spełnienie przez nich świadczenia w większym rozmiarze niż wynikającym z rozliczenia banku. Bank nie wywodzi w niniejszym postępowaniu skutków prawnych z faktu spełnienia świadczenia przez pozwanego K. P., a jedynie powołując się na kwoty spłaconego kredytu i odsetek uzasadnia wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwani kwestionując zatem moc dowodową złożonych dokumentów nie mogą wykazać braku zasadności roszczenia powoda, które wynika z samego faktu zawarcia umowy kredytu i faktu spełnienia wynikającego z tej umowy świadczenia na rzecz pozwanego K. P. poprzez wypłatę kwoty kredytu.

Strona pozwana wskazała także, że wydruki oraz kserokopie załączone do akt niniejszej sprawy przez powoda nie mogą stanowić dowodów w sprawie, gdyż nie zostały podpisane przez osoby działające w imieniu banku. Tymczasem wydruki komputerowe mogą stanowić dowód postępowania cywilnego, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 i 309 k.p.c. Wydruki komputerowe stanowią „inny środek dowodowy” i świadczą o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści.

Powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika reprezentującego powoda w sprawie dyspozycję uruchomienia kredytu (polecenie przelewu). Powyższe pismo wprawdzie został zwrócone, jednak z dokumentu historia odsetek z k. 98 i wyciągu z konta z k. 106, wynika iż w dniu 28 września 2016r. bank wypłacił powodowi K. P. kwotę 192 300 zł kredytu, kwotę 38 363,85 zł prowizji, kwotę 19 230 zł kaucji, co świadczy o wykonaniu przez bank umowy kredytu.

Przepis art. 232 k.p.c. w zw. z 6 k.c. zobowiązuje strony postępowania do aktywnego działania w toku prowadzonego przed sądem postępowania dowodowego, poprzez przedstawianie dowodów na okoliczności, z których strony te wywodzą skutki prawne. Strona nie przedstawiająca dowodów na poparcie swoich tez musi liczyć się z brakiem uwzględniania ich podczas orzekania przez sąd. Pasywność strony w toku postępowania dowodowego może świadczyć jednak o braku dowodów potwierdzających stawiane przez nią twierdzenia, co nie powinno pozostać niezauważone przez sąd. W stanie niniejszej sprawy sąd nie ma podstaw do podzielenia wątpliwości zgłaszanych przez pozwanych, związanych z brakiem wykonania przez bank umowy kredytu. Materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania, zdaniem sądu, wskazuje na prawidłowe wykonanie przez bank umowy kredytu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego

rozważenia zebranego materiału. Zatem sąd, rozpoznaje sprawę tylko na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, nie będąc przy tym związanym regułami dowodowymi, orzekając w oparciu o swobodną ocenę i niewątpliwie mając na uwadze zasady logiki i doświadczenie życiowe. W tym kontekście należy także wskazać, że art. 231 k.p.c. wynika prawo sądu do stosowania domniemań faktycznych, a zatem uznawania za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Niewątpliwie w niniejszej sprawie faktem istotnym jest fakt wykonania umowy kredytu przed bank, co uprawnia sąd do uznania na podstawie faktów bezspornie ustalonych (zlecenie wykonania przelewu kwoty kredytu) i wobec braku dowodów na tezy przeciwne, że umowa kredytu bankowego nie została przez bank wykonana.

Mając zatem na względzie powyższe sąd nie może zgodzić się ze stroną pozwaną, iż powód nie udowodnił faktu spełnienia przez siebie świadczenia wynikającego z umowy kredytu, a tym samym, że nie wykonał tej umowy zgodnie z jej treścią.

Strona pozwana, kwestionowała także skuteczność zawarcia umowy kredytowej. Pozwani wskazywali, że pełnomocnicy, którzy zawierali umowę z pozwanym K. P. nie byli upoważnieni do działania w imieniu i na rzecz banku, jak również osoby te nie wchodziły w skład organów banku i nie były upoważnione do jej reprezentowania.

Z przedmiotowej umowy kredytowej wynika, że osobami działającymi w imieniu (...) Bank S.A. z siedzibą w W. byli pełnomocnicy A. P. oraz S. B.. Co prawda, z dokumentów dołączonych do pozwu nie wynika, aby pełnomocnicy byli upoważnieni do składania oświadczeń woli w imieniu banku, gdyż powód nie dołączył stosownego pełnomocnictwa czy ciągu pełnomocnictw, jak również nie wynika to z dołączonego odpisu KRS, jednakże powyższe nie stanowi jeszcze, że w trakcie zawierania takiej umowy pełnomocnicy nie mogli składać w imieniu i na rzecz banku oświadczenia woli.

Zgodnie z art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Art. 97 k.c. może mieć zastosowanie do osób, które zawierają umowę kredytową w siedzibie oddziału banku. Pojęcie „lokal przedsiębiorstwa przeznaczony do obsługi publiczności” użyte w art. 97 k. c. z całą pewnością obejmuje swoim zakresem pojęciowym oddziały banku, w których świadczone są usługi w postaci udzielania kredytów. W przedmiotowej sprawie jednak nie można posłużyć się tym domniemaniem. Dzieje się tak dlatego, ponieważ z akt sprawy nie wynika, ażeby umowa ta została zawarta w banku czy to w którymś z jego oddziałów. Co więcej, w umowie o kredyt, w miejscu przeznaczonym na wpisanie miejsca zawarcia umowy, miejsce to pozostało puste. Co prawda, na końcu umowy widnieje miejscowość gdzie doszło do podpisania umowy - W., jednakże określenie samej miejscowości nie może być przecież podstawą do wysuwania twierdzeń, że umowa ta została zawarta, w którymś oddziale banku na terenie W.. W sytuacji, gdy z żadnego dowodu nie wynika, aby przedmiotowa umowa kredytu została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa strony powodowej, a ciężar tej okoliczności ciążył na stronie powodowej, to brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 97 k.c. i uznania w oparciu o jego dyspozycję, że osoby podpisujące umowę w imieniu strony powodowej były do tego umocowane.

W związku z tym, że w przedmiotowej sprawie nie zostało wykazane, aby osoby zawierające umowę o kredyt były należycie umocowane i nie można posłużyć się domniemaniem z art 97 k.c., zastosowanie znajdzie art. 103 § 1 k. c. Zgodnie z jego treścią, jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu została zawarta. Co prawda, że sprawy nie wynika, żeby (...) Bank S.A. z siedzibą w W. potwierdził pisemnie umowę kredytową, to jednak z faktu tego, że bank przełał środki finansowe w kwocie wskazanej w umowie o kredyt, należy przyjąć, że do takiego potwierdzenia umowy doszło, tym bardziej, że pozwani nie wykazali aby istniało inne zobowiązanie, które uzasadniałoby dokonywane przez pozwanego K. P. spłaty. Fakt spełnienia przez bank świadczenia z umowy kredytu tj. wypłaty środków kredytobiorcy niewątpliwie może być uznany za dorozumiane potwierdzenie umowy kredytu. W sposób jednoznaczny ujawnia on bowiem wolę związania postanowieniami tej umowy przez kredytodawcę. Z kolei okoliczność, iż określona osoba była kompetentna podjąć decyzję o wypłacie kredytobiorcy środków pieniężnych, a żadna ze stron nie twierdzi, aby decyzję o wypłacie podjęła osoba, która nie była do tego powołana, pozwala na ocenę, że osoba ta była co najmniej w sposób dorozumiany umocowana do potwierdzenia umowy, na podstawie której wypłata środków pieniężnych nastąpiła.

Zasadnie zatem należało przyjąć, że spełnienie świadczenia z umowy kredytu przez stronę powodową w realiach niniejszej sprawy stanowiło dorozumiane potwierdzenie zawarcia tej umowy przez bank, w sytuacji, gdy osoby, które umowę w imieniu banku podpisały nie miały do tego dostatecznego umocowania. W związku z tym należało uznać, że umowa zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a K. P. została skutecznie zawarta, tym bardziej że pozwany K. P. przystąpił do spłaty zobowiązania. Oczywiście, jest że jeśli kwota kredytu nie zostałaby wypłacona, pozwany nie regulowałby kolejnych rat. Jak wynika z materiału dowodowego bank wykonał umowę kredytu, a pozwany spłacał kredyt wraz z odsetkami. Nie ma zatem podstaw aby uznać, że umowa nie została zawarta, gdyż postępowanie jej stron wskazuje na istniejący między nimi konsensus co do kwoty kredytu i warunków jego spłaty. W tym kontekście zarzuty strony pozwanej o braku potwierdzenia przez bank rzekomo wadliwie zawartej umowy kredytu są nieuzasadnione.

W ocenie Sądu, roszczenie powoda zostało przez niego wykazane zarówno co do samej jego zasadności, jak i co do wysokości.

Skuteczne wypowiedzenie umowy kredytu skutkuje wymagalnością roszczenia banku obejmującego niespłacone raty kredytu oraz odsetki kapitałowe i odsetki za opóźnienie. Wypowiedzenie umowy nie zwalnia kredytobiorcy z obowiązku zwrotu otrzymanego kredytu w wysokości określonej w umowie wraz z należnymi odsetkami, a jedynie zmienia termin wymagalności tego roszczenia. Dlatego też określone w umowie odsetki związane z niedotrzymaniem przez kredytobiorcę terminu zwrotu świadczenia dotyczą także obowiązku wymagalnego w terminie wynikającym z wypowiedzenia umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., II CSK 209/16, MonPrBank 2018 nr 1, str. 32). Powód przedłożył pełnomocnictwo dla G. F. do reprezentowania powoda upoważniające go do złożenia oświadczenia w przedmiocie wypowiedzenia umowy (k. 93). Zarzutu pozwanych co do braku podpisania wypowiedzenia umowy kredytu przez osobę reprezentującą bank okazał się zatem niezasadny.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji wyroku, uwzględniając na podstawie art. 881 k.c. iż odpowiedzialność pozwanych jest odpowiedzialnością solidarną. O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c. poczynszy od dnia 20 listopada 2019 r (data wniesienia pozwu).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc, uwzględniając opłatę sądową w kwocie 11 778 zł.

(...)